

laks weel kibbedamaks sepárrast, et ta winad Eiv
foga olli jonud, kedda ta wágga armastas.
Siiski ommeti pari ta ei tahtnud minna.
Sest ta ütles: „Kui ma pari temmaga läh-
hán, siis ei olle ta naene egga tüdruk — ja
„eks nisuggusi kül olle möda kohtusi laddu-
„mas, kes tagga järrel püüdwad lahti sada?
„Ei minno Eiso pea nenda alla jáma. — Te,
mis tahhad,„ kostis Eiso, „mo süddamest sa
„ennam ei lahku.“

Siis wottis Willem Eiso sõrme peält sõr-
musse, ja panni sedda ennese sõrme, üteldes:
ei se meid kihla; agga mo seltsimehheks ta jááb,
kunni ma ellan — tulleb sepárrast mees, kes
kolbab, siis minne — ja unusta mind.„ —
Ja Eiso kostis jälle: „kellele ma sedda kurja
„teen, et kát temmale annan, ja südda lööb
„sinno pole!„ — Siis wanni Ardo Jaan
ommad káed ristis ja ütles: „rómoga lähhán
„handa nüüd, nisuggust jutto omma laste
„suust kuudes. Arra nutta mitte, emma! árge
„nutke úfski! meie lapsed kõnniwad Jumma-
„la warjo al, sest õige meel juhatab neid.“

Ja keikide süddamed jáid julgeks, ja ellasid
need kaks kolm páwa, mis Willem weel nen-
de jures olli, Jummalat palludes, ja Tem-
ma peále lotes.

Agga kui aeg kátte weres, et tedda pid-
di árrawidama, olli ommeti kibbe karrikas
jua. Sest südda ifka halledaks jááb, neist
lahkudes, kellega õppind olleme ellama: kui
paljo ennam mitte siis, kui keik tullewad
jummalaga játma. Sel wiisil olli se luggu
Willemi minnemisse páwal. Keik suggu-
lassed ja tuttawad tullid — iggaüks terretas
tedda — iggaüks jái seisma — ia need san-
nad, mis monni piddi rástima, jáid kele peá-
le: sest kui südda leinab, kaub jut.

Seddawisi ollid keik tumber Willemi, nut-
tes ja head temmale sowides, et se tubba ni
pühhaks jái, kui palwe kooda. Ja keik taht-
sid tedda sata. Agga moistlik isfa ütles:
„Õõbra saatminne on kui ingli selts, agga
„teeb minniale wallo. Sest igga sanna, mis
„sates rágitakse, on jummalaga játminne.“